

Első gyónás

Nagyböjt első szombatján, március harmadikán járulnak először szentgyónáshoz a szentáldozásra készülő hittanos gyerekek. Imádkozunk értük, hogy egész életükben örömmel és gyakran részesüljenek majd a szentségben, a bűnbánat kegyelmében.

Passiójátékok

A böjt kezdetével megkezdődik a felkészülés a húsvét méltó megünneplésére is. Templomunkban hagyomány, hogy a virágvasárnapi 10 óras misében előadjuk a passiót, idén Máté apostol szavaival fog majd megelevenedni a szenvedéstörténet, ehhez keresünk – a tavalyi előadáshoz hasonlóan – felnőtt szereplőket. Sok kisebb és nagyobb feladat van a passióban, néma szereplőkre is nagy szükség van. A próbák a március 25-26.-i hétvégén kezdődnek. Szeretettel hívjuk azokat, akik már szerepeltek a passióban, és átérték annak bőségesen áradó kegyelmeit, és várjuk az új jelentkezőket is. Ha csatlakozni akarsz, keresd Gábor atyát vagy Bakó Dórát.

Ugyancsak hagyomány, hogy nagypénteken a klasszikus kórus éneklje a passiót. Kovács Krisztián kántor várja a régi és új kórustagok jelentkezését.

SZENTMISÉK RENDJE

Vasárnap: 8, 10 és 18 órákor.

Hétköznap:

Hétfő: 18 órákor

Kedd, Szerda, Szombat: 7 órákor

Péntek: 18 órákor

Csütörtök: Igeliturgia 7 órákor

Minden pénteken: 17 órákor imaóra és az esti mise után csendes szentségimádás 19 óráig.

Első csütörtökön: 17 órákor Jézus Szíve Család imaórája

Első vasárnapon: 17 órákor szentségimádás

Gyóntatás: A szentségimádások alatt. Vasárnap a szentmisék előtt. Plébánossal való egyeztetéssel egyéb időben is.

A plébániahivatal felfogadási ideje:

Hétfő és szerda: de. 9-11 óra

Kedd és péntek: du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérmálkozási kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

A hittanok helyszíne a Plébánia tanács- illetve emeleti terme.

A hittancsoportokhoz az év folyamán később is lehet csatlakozni.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17-19., 292-3113, pestszentimre.plebania@gmail.com). **Felelős kiadó:** Lak Gábor plébános, **Felelős szerkesztő:** Bönöczk Péter; **Honlap:** www.pestszentimre.plebania.hu

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
XIV. évfolyam 2. szám (116.) - 2017. február

Böjt: Nyitás Isten ajándékára

Isten amikor meghív bennünket a böjtre, akkor megajándékozni akar bennünket.

Mi magunk általában lemondással fordulunk felé, például nem eszünk húst vagy édességet, megvonjuk magunktól a szórakozás különböző formáit, nem tévözünk, táncolunk, mulatozunk.

A nagyböjti időben "pálfordulásra" hív: hogy forduljunk el a kételytől a hithez, a csüggedéstől a reményhez, a

düh megélésétől a szeretethez. Az életünkben levő rossz dolgok miatti panaszkodástól, az örömeink feletti örvendezéshez. Az ítélettől az irgalomhoz, a megbántottság bilincseiből a megbocsájtás szabadságára. A gyűjtögetéstől az ajándékozás öröméhez.

Lemondásunk helyet készít az Úr ajándékának: saját békéjét és erejét, végső soron Önmagát adja oda nekünk.

Gábor atya

Ökumenikus imahét

Az ökumené szó eredeti értelmében azt jelenti: az egész világ, a föld, ahol emberek laknak. Ezzel a szóval fejezik ki a különféle keresztény felekezetek az egység iránti vágyukat. Krisztus tanítása egyértelmű: az volt a szándéka, hogy övéi „mind egyek legyenek” (Jn 17,21). A II. Vatikáni Zsinat dokumentuma így fogalmaz: „Krisztus Urunk csak egyetlen egyházat alapított, mégis több keresztény közösség igényli, hogy elismerjék, mint Jézus Krisztus igazi örökségét. Valamennyien az Úr tanítványainak vallják magukat, de különbözőképpen vélekednek és külön utakon járnak, mintha maga Krisztus lenne megosztva. Ez a megosztottság kétségkívül ellene mond Krisztus akaratának, botránkoztatja a világot és károsítja a legszentebb ügyet, az evangélium hirdetését minden embernek.” A megosztottság okozta botrány kártékony hatásának orvoslására már a 19. században megindult – akkor még csak a protestáns – keresztények párbeszéde, amihez később a katolikus egyház is csatlakozott. Magyarországon az 1980-as években rendeztek először

ökumenikus imahetet, akkor még az Állami Egyháziügyi Hivatal besúgóinak árnyékában – jellemző módon nem is adtak másra engedélyt, mint a katolikus és ortodox egyház közös imájára, mert ezt – a hazánkban élő csekély számú ortodox miatt – veszélytelennek tartották.

Pestszentimrén négy felekezet is jelen van, és szép hagyománya van annak, hogy a januári ökumenikus imahéten ellátogatunk egymás templomába, imaházába, és meghallgatjuk a lelkipásztorok tanítását. Idén sem volt ez másképp. Január 15-én, hétfőn a reformátusokhoz mentünk vendégségbe, ahol a szokott módon „Áldás, békesség!”-gel üdvözöltek bennünket a kapuban. A református lelkész arra biztatott, hogy merjük megszólítani egymást, hiszen ha tudunk együtt imádkozni, máris értelme lesz ennek a hétnek. Azt is kérte, hogy ne felekezetenként ülünk le, hanem merjük elvegyülni. Ezután Gábor atya beszélt arról, hogy ha megajándékozunk valakit egy számunkra nagyon kedves dologgal, akkor nem kevesebbek leszünk, hanem Krisztushoz tartozók, és ez az, ami elvezet bennünket ennek a mondatnak az értelméhez: “Mit ér az embernek, ha az egész világot megnyeri, de a lelke kárt szenved?” (Mk 8,35) Az emberek úgy veszik rajtunk észre, hogy keresztények vagyunk, ha Krisztusról beszélünk

Kedden mi voltunk a házigazdák, és Hajdú Bálint Kadosa református lelkész volt az imaest fő szónoka. Ő a hegyi beszéd egy mondatából indult ki:

még a furulya is hatalmasnak látszott, de Homics Benedek megbirkózott a neki még óriási hangszerral, és tavaszt no meg farsangi hangulatot varázsolt. Őt követte Papp Veronika, aki mindössze fél éve tanul zongorázni, mégis kirázott a kisujjából két másodéveseknek való vizsgadarabot. A meghajlás és a megérdemelt taps után mehetett is vissza a színpadra, mert újra összeállt a legendás trió, a három barátnő (Vera mellett Gáspár Julcsi és Fülöp Janka) ezúttal majmoknak öltözött, és a Dzsungel könyvének egyik dalára egy majomban örültek, természetesen a saját koreográfiájukkal és az elmaradhatatlan akrobatikus elemekkel.

Újabb zeneszámok következtek, Magyar Bence cseh népi táncot adott elő trombitán, majd Magyar Kinga zongorázta el Beethoven Orosz táncát. A zenészek után Bogyó, Babóca és Baltazár erdei tornaversenyét izgulhattuk végig Salamon Adrienn és három gyermekének előadásában. Balázs volt Baltazár, aki a futóversenyt nyerte, Anna lett Babóca, a katicalány, ő magasugrásban lett a legjobb, végül Marci-Bogyó is megérdemelt egy aranyérmet kislabdadobásban. A bogárkák után Papp Gigi furulyázott gyimesi dallamokat, majd egy félelmetes

farkas tűnt fel a színen, akivel egy bátor riporter (Gáspár Peti) interjút készített arról, hogy vajon igaz-e a Piroska megevéséről szóló pletyka. Szerencsére a riporter túlélte az interjút, és nem ette őt meg az ordas, akinek a bőrébe egyébként Gáspár Huba bújt bele, hogy együtt adják elő Romhányi József versét. Legvégül pedig a Benkő család bűvészműtávjának tapsolhattunk: a kalapból egymás után került elő három nyuszi, majd egy negyedik is, rózsaszín fülekkel: Veronika. A műsort Ágostházy Noémi és Szabolcs konferálta.

A műsor utáni szünetben szinte minden elfogyott a büféből, amit a családok hoztak, majd következett a jelmezbemutató, amit egy vidám bohóc (Katona Erzszi) vezetett. Ezután kétfelé oszlott a gyerekcsapat, a nagyobbakkal a bogaras ifik játszottak, a kicsiket pedig bábok és mesék várták az egyik osztályteremben. Jó fél óranyi játék után kezdődött a tánc, s közben szorgalmasan készültek a kézműves asztalnál a papírtrombiták, hatalmas csatákat vívtak egymással a csocsóasztal ördögei, és óriási pohár-tornyok épültek Seres Piroska felügyelete alatt. Három és fél óranyi mulatság után imával zártuk a farsangot, megköszönve Istennek azt, ami a legjobban tetszett a mulatságban.

est, könnyebben alakultak ki a beszélgetések.

Az idei farsang témája a cirkusz volt, és ez igazán beindította a résztvevők fantáziáját, sokan valóságos műalkotásokat pingáltak az arcukra, hogy minél élethűbb vadállatok legyenek, akik aztán az állatidomár egyetlen csettintésére engedelmesen mutatták be produkcióikat. Nem maradt el a meglepetéstánc sem, amit az ifis és az ifiből épp csak kinőtt lányok mutattak be UV-fényben sziporkázó fehér ruhában.

Az est sok fénypontja közül az egyik biztos a játék volt, mely bebizonyította, hogy ez nem csak a gyerekek privilégiuma, és nincs jobb, az önfelelt bolondozásnál. Aki elég bátor volt, lehetett élő céltábla vagy beledughatta a fejét egy rettenetesen vad oroszlán kítátott szájába is.

A gyerekfarsangot egy héttel később rendeztük, s ahogy tavaly, idén is meghívtuk rá azokat az iskolai hittanos gyerekeket, akik nem kötődnek szorosan a plébániához, de katolikus hittant tanulnak. Jöttek is szép számmal, s

reméljük, az ilyen alkalmak is segítenek abban, hogy szorosabb kapcsolatba kerüljenek a közösséggel.

A farsangi mulatságot Gábor atya nyitotta meg egy rövid imával és néhány kártyatrükkal, majd a három bogaras csoport adta meg az alaphangot egy kétszólamú, bolondozós dallal. Ezután következtek a gyerekek produkciói, mint mindig, idén is lenyűgöző volt látni, mennyire komolyan veszik ezt a fellépést a kicsik. A sort Magyar Zsombor nyitotta, aki walesi népdalokat játszott fagoton. Utána egy rózsaszín párduc settenkedett a színpadra, előkapta a furulyáját, és elfűjt rajta egy gyerekdalt. A figyelmes szemlélő Brozsek Anna Dórit sejtette a párduc bundája alatt. A két zeneszám után meseországba repültünk, ahol a Szabó család és barátainak jóvoltából izgulhattunk azon, hogy vajon Vitéz László ki tudja-e szabadítani a királykisasszonyt a háromfejű sárkány rettenetes karmaiból. Szabó Palkó azonban oly lelkesen és fáradhatatlanul nyargalászott fel- s alá Vitéz László képében, hogy kétség sem fért a sárkány szörnyű pusztulásához és a királykisasszony megmeneküléséhez.

A mese után egy olyan csepp kis furulyás következett, akinek a kezében

“Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent” (Mt 5,8). Isten azzal foglalkozik, hogy milyen állapotban van a szívünk.

"Osztott szívvel nem lehet közösséget alkotni!"- emelte ki a lelkész úr. "A szív az ember lényének a középpontja, ahonnan minden elindul, kiindul!" A tiszta szív egyféle szívet jelent, amely mögött nincs hátsó szándék, ravaszság, mesterkedés. Osztatlan szívet jelent, amire Jézus gondol.

Szerdán a baptista imaház várta az imrei keresztyényeket, itt Horváth-Csitári Boglárka, evangélikus lelkész nő tanítását hallgathattuk meg. Ő Pál apostol mondasából indult ki: „Elfelejttem, ami mögöttem van, és nekilendülök annak, ami előttem van. Futok a kitűzött cél felé, az égi hivatás jutalmáért, amelyre Isten meghívott Krisztusban.” (Fil 3, 13-14)

Nem elég tudni a helyes utat, meg is kell tartani! A szabályokat, parancsolatokat tudjuk, mégis sokszor nem vesszük figyelembe, pedig mi sem egyszerűbb ennél. A felnőttek gyakran megszegik a szabályokat, de a gyerekek ebben élesebben látnak, ahogy az ő kislánya is mondta: „tartsd be a szabályokat!"

Csütörtökön a Kastélydombi Iskola aulájába mentünk, itt Háló Gyula baptista lelkipásztor mondott beszédet. Felidézte, hogyan változott meg a saját élete, amikor meghallotta a Szentlélek hívó szavát. : Amikor valami új születik, azt nem az ember találja ki, nem az ember szüli meg, hanem a lélek ott

bújik, ahol akarjuk, ott érinti meg az embert ahol akarja és ott indítja el, ahol és amilyen módon akarja. Amilyen szándékot akar beleültetni az emberbe, azt ülteti bele. Mi csak azt fogjuk tapasztalni, hogy valami megjelenik bennünk, csak nem tudjuk, hogy honnan, de aki ezeket komolyan veszi és elkezd rá építeni, gondolozza, ápolja, megtapasztalja azt, hogy a kezdet Istentől van. Amikor az ember felfogja, hogy Isten valami újat kezd el bennünk az élet bármilyen területén is, valami olyan igaz felé indítja el, amin keresztül magával ragadja.

Pénteken, ahogy tavaly is, a baptista fiatalok szolgáltak, és látták vendégül a betérő imreieket.

Az egyes alkalmakon 30-70 közti volt a megjelentek száma, ez minden nap kicsivel kevesebb volt, mint tavaly. Ugyanakkor megfogalmazódott a vágy, hogy ne csak évente egy hetet töltsünk együtt, hanem évközben is folytatódjék az ökumenikus programok sora, ehhez kérik a lelkipásztorok mindannyiunk imáját. (Simó Júlia)

Ebédosztás

Kedves Testvérek!

Rég nem számoltam be a Karitás munkacsoport ténykedéseiről, ezen belül is a téli hónapokban a rászorulóknak szervezett ebédosztásról.

Az indítást legfőbbképpen az adta, hogy a Városkép nevű helyi újság nemrégiben riportot közölt egy ebédosztáson részt vevő hajléktalannal. Ugyan a teljes beszélgetés nem szerepelt a cikkben (sajnos!), de amíg ott tudtam ülni mellettük és hallgattam, mintha egy filmben lettem volna, nem hittem a fülemnek. Amit elmondott, azt az életet, melyet a hideg évszak beálltával ők átélnek, de mondhatnám azt is, hogy túlélnek, nem kívánom senkinek sem. Fantasztikus, hogy milyen praktikáik vannak a hideg ellen, de a már megszokott „életvitelükön” az eső, vagy a hóesés sem tud „zavaró” tényező lenni. Remélem a Városkép újság következő számainak valamelyikében a teljes riport olvasható lesz.

A tevékenységünkről is írnék pár mondatot. Továbbra is szétosztjuk a hívektől kapott és összegyűjtött használt ruhákat. Nagyobb ruha mennyiség esetén, illetve ha vannak műszaki cikkek is (hűtő, mikró, tv, gáztűzhely stb.) az adományok között, felhívjuk a vidéki alapítványok egyikét-másikát és azok a kis furgonjaikkal, vagy a nagyobb teherautóikkal örömmel elszállítják városaikba, falvaikba az ottani rászorulóknak. Ebben a szervezésben a legnagyobb munkát Linka Gabi szokta elvégezni. Nagy-nagy köszönet érte. Több esetben fordultak hozzánk

rászoruló, akik nem szégyelltek segítséget kérni akkor sem, ha ilyen vagy olyan háztartási gépeik tönkrementek, s ha lehet segítünk. Jó néhányan a havi rezszi számlájuk kifizetésében kértek segítséget, s a Karitás munkacsoport abban is segített nekik.

Kicsit bővebben az ebédosztásról. Azt kell mondjam, hogy mostanra egy olyan csapatmunka jött létre, melyre igazán büszkék lehetünk. Van öt-hat család, akik a magot alkotják, ők szinte minden alkalommal részt vesznek az ebédosztásokon, de hála a jó Istennek, mindig vannak beugró segítő testvérek, akik ugyan nem tudnak minden alkalommal közöttünk lenni, de nélkülük nem lenne ilyen gördülékeny ez a tevékenységünk. Sőt, most már többször is előfordult, hogy olyan külső, nem plébániánkról való, testvérek jöttek szolgálni, akik csak halottak róla, pl. a Mária rádióban közvetített szentmisén, de van olyan is közöttünk, akit csak úgy baráti társaságból, vagy rokonságból hívtunk és jöttek segíteni azonnal, szinte unszolás nélkül. Hálás köszönet minden szolgáló testvérért!

Reggel fél nyolc körül szoktunk gyülekezni. Imával és hálaadással nyitjuk a napot, és a jó Isten áldását

kérjük azokra, akik jelenlétükkel áldozatot hoznak és szolgálnak ebben a nemes feladatban, és áldást kérünk azokra is, akiket vendégül látunk, hogy egy picivel szebbé, jobbá tegyék a szombatjukat. Az áldást szorongatva magunkban, szinte észre sem vesszük, hogy helyükre kerültek az üstök, a padok, az asztalok. Az – úgymond – üstök színpadán, a garázs előtt ilyenkor nagy a sürgés-forgás. Mindenki hoz-visz valamit, s tíz óra tájt már lassan minden a fedő alatt van, mindeközben lefőztük az első adag (40 liter) teát is a vendégeknek. Közben fel lettek szeletelve a péksütemények, kenyerek, melyeket szalvétába, dobozokba, műanyag zacskókba csomagolunk. Eközben kinézve a Nemes utca felőli kerítés felé, már láthatjuk az ott gyülekező, magukba roskadó, fázó, remegő, s nem utolsósorban éhes, de írhatom úgy is, hogy éhező embertársainkat. Hogy valamivel jobb legyen a hangulatuk, forró teával és édes péksüteményekkel kedveskedünk nekik, melyet nagyon várnak, sőt van, aki hozza a termosztát is és még abba is kér teát, hogy legalább délutánra is legyen valami meleg a gyomrában.

A kapott ruhákat szortírozzuk, az udvaron asztalokra rakjuk, melyek között a rászorulók nyugodtan válogathatnak az igényeik szerint. Általában a ruhák 80%-a gazdára talál. Van olyan nagymama, aki nem hajléktalan, de azért jön el hozzánk, mert tudja, hogy itt az unokáinak mindig talál használható ruhákat, sőt még játékokat is. Közben mindjárt delet üt az óra, s kezdjük előkészíteni a tányérok, kanalakat, s persze mi magunkat is vendégeink fogadására. A harangszó elhalkulásakor Gábor atya pár kedves mondata után, közösen imádkozunk, s nagy öröm számomra, hogy a vendégek közül is sokan mondják velünk együtt az étkezés előtti imát. Ezt befejezve kezdjük el az ebédosztást. Az egész ebédosztásnak ez a tetőpontja, mikor látni azt, hogy van értelme annak, amit csinálunk.

Isten áldja mindazokat, akik valamilyen formában rész vettek és vesznek ebben s nemes szolgálatban!

Karitás munkacsoport Kovács István

Farsangi mulatságok

Idén is megrendeztük a felnőttek és a gyerekek farsangját a hagyományos helyszínen, a Kastélydombi iskola aulájában. A felnőtt farsang – szakítva a korábbi évek gyakorlatával – „batyusbál” lett, azaz a résztvevők nem kaptak meleg vacsorát, hanem mindenki hozott valamit a közös asztalra. Így aztán belépőjegyeket sem kellett venni, és nem volt szigorú ültetési rend az asztaloknál, így kötetlenebb lett az egész